

[Finansministeren.]

oplysninger fra 1963, men fra 1962, og dér ligger Sverige på 39,6 pct., England på 34,4 pct., Italien på 33,8 pct. Endvidere ligger USA i 1963 på 31,8 pct.

Jeg synes, at disse oplysninger skal gives til illustration af, at det er et almindeligt fænomen i moderne industrialiserede lande, at en stor del af nationalindtægten forvaltes over de offentlige kasser.

Der er et andet forhold i denne forbindelse, som jeg gerne vil pege på, og det er, at der i løbet af de 8-9 år, fra 1955 til 1963, som mine oplysninger dækker over, naturligvis er tale om en stigning i disse procenter, og den har fulgt nogenlunde ensartede linjer — ja, nogle variationer er der naturligvis. For Danmark er der fra 1955 til 1963 tale om en stigning fra 27,0 pct. til 31,5 pct., altså med 4,5 pct. Ser man på stigningen for andre lande, vil man se, at Sverige møder med den største stigning, og det er endda kun til 1962, nemlig 8,5 pct., dernæst har vi Norge med 8,1 pct., Frankrig med 8 pct., Belgien med 8 pct., og så kommer lidt lavere satser for Holland med 5,5 pct., Italien med 4,8 pct. indtil 1962 og Vesttyskland med 2,9 pct. og USA med 3,8 pct. Altså også i så henseende er der tale om en parallel udvikling, og sådan at niveauet er højere for de fleste lande end for Danmark. Endvidere har stignings-takten gennem de 8-9 år også været større i de fleste andre lande end i Danmark.

Jeg synes, at det kan have nogen interesse, når vi nu diskuterer disse ting, at disse tal meddeles. Der har jo også somme tider, når vi har diskuteret forholdene og ikke mindst det sidste års udgiftsstigning, været talt, som om der ingenting var tilbage til investeringer i privatlivet og til forbrug blandt befolkningen, når det offentlige havde taget sin part. Jeg vil gerne her henvise til en anden oversigt, der gælder årene 1955-64, og som drejer sig om bruttonationalproduktets udvikling og dets anvendelse, regnet i faste priser, nemlig 1955-priser. I denne periode er der en stig-

ning i bruttonationalproduktets værdi fra 31,3 milliarder kr. til 47,3 milliarder kr., altså en stigning, der målt i faste værdier andrager 16 milliarder kr. eller ca. 50 pct. Hvorledes er denne stigning på de 16 milliarder kr. nu blevet fordelt, når man ser på forholdene i 1964, sammenlignet med 1955? Ja, medens der dengang blev anvendt 7 milliarder kr. til faste investeringer, så er der i 1964 anvendt knap 14 milliarder kr.; altså af stigningen på de 16 milliarder kr. er de 7 milliarder gået til investeringer, herunder også offentlige investeringer. Til det, man kalder offentligt forbrug — her er altså undtaget offentlige investeringer og indkomstoverførsler — er der en stigning fra 3,7 milliarder kr. til godt og vel 6 milliarder kr., altså knap nok en fordobling, og det private forbrug er steget fra godt 20 milliarder kr. til knap 30 milliarder kr. Der har dog altså været ikke så lidt tilbage — efter at det offentlige har beslægt sin del — både til stigning i privat forbrug og til stigning i private investeringer. Jeg understreger, at der stadig væk er tale om tal udregnet i faste priser, hvor man altså har set bort fra prisstigninger. (*Henry Christensen*: Finansministeren har brugt 20 milliarder; der var kun 16. Han har lånt resten!). Det er forskydninger på merimport og den slags ting, der gør det. (*Henry Christensen*: Det tænkte jeg nok!).

Dernæst har man kritiseret, at udgiftsstigningerne er kommet bag på os. Jeg tror nok, der er en vis tendens — og det forstår jeg meget vel — til ligesom at overdimensionere dette forhold. Men jeg vil da gerne erkende, at vor budgetkontrol ikke har været tilfredsstillende. Indtil for ret kort tid siden har vi arbejdet med for kortsigtet planlægning uden tilstrækkelige muligheder for at bedømme konsekvenserne på længere sigt af love og investeringsbeslutninger og uden tilstrækkelig mulighed for at forudse og bedømme nye krav. Det må vi erkende, og det er et forhold, som vi nu er i fuld gang med at rette op. Jeg henviser som